

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Вълшебникът от Оз: Изящната порцеланова страна (20/24)

Докато Дърварят правеше стълба от дървения материал, който намираще в гората, Дороти легна и заспа, защото беше уморена от дългото ходене. Лъвът също се сви на топка и заспа, а Тото легна до него. Плашилото наблюдаваше как Дърваря работи и му каза:

- Не разбирам защо тази стена е тук, нито от какво е направена.

- Остави мозъка си да почива и не се тревожи за стената - отговори Дърварят. - Когато я прескочим, ще разберем какво има от другата страна.

След известно време стълбата беше завършена.

Изглеждаше грубо изработена, но Тенекиеният човек беше сигурен, че е здрава и отговаря на целта си.

Плашилото събуди Дороти, Лъва и Тото и им каза, че стълбата е готова. Плашилото първо се качи по стълбата, но беше толкова трмав, че Дороти трябваше да го следва плътно, за да го пази да не падне. Когато главата му се показа над стената, Плашилото каза:

- Леле-мале!

- Давай напред - възкликна Дороти.

Така че Плашилото се изкачи още по-нагоре и седна на върха на стената, а Дороти показа главата си и извика "Леле-мале!", точно като Плашилото.

Тогава Тото се качи и веднага започна да лае, но Дороти го накара да се успокои.

Лъвът беше следващият, който се изкачи по стълбата, а Тенекиеният човек дойде последен; но и двамата изкрещяха "Леле-мале!", щом погледнаха отвъд стената. Когато всички бяха седнали в една редица отгоре на стената, погледнаха надолу и видяха странна гледка.

Пред тях се простираше обширна страна, която имаше под, така гладък, блестящ и бял като дъното на огромна чиния. Наоколо бяха

разпръснати много къщи, направени изцяло от порцелан и боядисани в най-ярките цветове. Тези къщи бяха доста малки, най-голямата от тях стигаше едва до кръста на Дороти. Имаше и красиви малки хамбари с порцеланови огради около тях и много крави, овце, коне, прасета и кокошки, всички направени от порцелан, бяха застанали наоколо на групи.

Но най-чудновато от всичко бяха хората, които живееха в тази необичайна страна. Имаше доячки и овчарки в

корсажи с ярки цветове и златни петна навсякъде по роклите им; и принцеси с най-разкошните рокли в сребърно, златно и лилаво; и овчари, облечени в бричове до коляното с райета в розово, жълто и синьо по тях и златни катарамии на обувките си; и принцове с корони със скъпоценни камъни на главите си, носещи хермелинови роби и сатенени дублети; и смешни клоуни с надиплени одежди с червени петна по бузите си и високи, остри шапки. И най-странното от всичко беше, че най-високият от тях беше не по-висок от коляното на Дороти.

Никой от тях дори не погледна пътешествениците в началото, освен едно малко лилаво порцеланово куче със свръхголяма глава, което отиде до стената и залая към тях с тънък гласец, а след това избяга отново.

- Как ще слезем долу? - попита Дороти.

Оказа се, че стълбата е толкова тежка, че не можеха да я издърпат, така че Плашилото падна от стената, а другите скочиха върху него, така че твърдят под да не нарани краката им. Разбира се, те внимаваха да не се приземят на главата му и да не убодат краката си на иглите му. Когато всички безопасно слязоха, те повдигнаха Плашилото, чието тяло беше доста сплескано и потупаха сламата му, за да се оформи тялото му пак.

- Трябва да пресечем през това странно място, за да минем от другата страна - каза Дороти, - защото би

било неразумно за нас да тръгнем по друг път освен на Юг.

Те започнаха да прекосяват страната на порцелановите хора и първото нещо, на което попаднаха, беше как порцеланова дючка дои порцеланова крава. Щом се приближиха, кравата внезапно ритна и изрита столчето, кофата и дори самата дючка, и всичко това падна на порцелановия под със страшен трясък.

Дороти беше шокирана да види, че кравата си е отчупила крака и че кофата се е счупила на няколко парченца, а бедната дючка си е нацърбила левия лакът.

- Гледайте! - извика дючката ядосано. - Вижте какво направихте! Кравата ми си счупи крака и трябва да я заведа в магазина за поправка, за да я залепят пак.

Какво искате, като идвате тук и плащите кравата ми?

- Много съжалявам - отвърна Дороти. - Моля, простете ни.

Но красивата дючка беше твърде раздразнена, за да отговори. Тя вдигна крака нацупено и повече кравата си надалеч, като горкото животно куцаше на три крака.

Като ги остави, дючката отправи много укорителни погледи през рамо към непохватните страници, държейки нацърбения си лакът близо до тялото.

Дороти много се натъжи от тази злополука.

- Трябва много да внимаваме тук - каза добросърдечният Дървар, - или може да нараним тези красиви малки хора, а те никога няма да го преживеят.

Малко по-нататък Дороти срещна най-красиво облечената малка Принцеса, която бързо спря, когато видя странниците и тръгна да бяга.

Дороти искаше да огледа по-добре Принцесата, така че се затича след нея. Но порцелановото момиче изкрещя:

- Не ме гони! Не ме гони!

Имаше толкова изплашен гласец, че Дороти спря и каза:

- Защо не?

- Защото - отговори Принцесата, като също спря на безопасно разстояние, - ако бягам, може да падна и да се счупя.

- Но не можеш ли да бъдеш поправена? - попита момичето.

- О, да; но никой никога не е толкова красив, след като бъде поправен, знаеш - отговори Принцесата.

- Предполагам, че е така - каза Дороти.

- Имаме господин Шегаджия, един от клоуните ни - продължи порцелановата дама, - който винаги се опитва да застане на главата си. Той се чупи толкова често, че е поправян на стотици места и въобще не изглежда красив. Ето го, идва сега, така че можете сами да видите.

И наистина весел, малък клоун се запъти към тях и Дороти успяваше да види, че въпреки красивите му дрехи в червено, жълто и зелено, беше изцяло покрит с

пукнатини, спускащи се във всяка посока и ясно показващи, че е бил поправян на много места. Клоунът сложи ръцете си в джобовете и след като изду бузите си и им кимна дръзко, той каза:

Моя дама красива,
Защо зяпаш
бедния стар шегаджия?

Доста си надута
и превзета сякаш
сте глътнали бастун с тия!

- Тихо, господине! - рече Принцесата. - Не можете ли да видите, че това са непознати и трябва да се отнасяме с тях с уважение?

- Ами, това е уважение, предполагам - обяви Клоунът и веднага застана на главата си.

- Не обръщай внимание на господин Шегаджия - каза Принцесата на Дороти - Той е доста начупен в главата и това го прави глупав.

- О, въобще не му обръщам внимание - каза Дороти. - Но ти си толкова красива - продължи тя, - че съм сигурна, че много ще те обичам. Не би ли ми позволила да те занеса с мен в канзас и да те сложи на полицата на леля Ем? Мога да те нося в кошницата си.

- Това ще ме направи много нещастна - отговори порцелановата Принцеса. - Виж, тук в нашата страна живееем щастливо и можем да говорим и да се движим наоколо, както пожелаем. Но когато някой от нас бъде отнесен, нашите стави се сковават и можем само да

стоим изправени и да изглеждаме красиви. Разбира се, това е всичко, което се очаква от нас, когато сме по полиците, шкафовете и масите в гостната, но животите ни са много по-приятни тук в собствената ни страна.

- За нищо на света не бих те направила нещастна! - възкликна Дороти. - Така че ще ти кажа довиждане.

- Довиждане - отговори Принцесата.

Те вървяха внимателно през порцелановата страна.

Малките животни и всички хора, побягнали от пътя им, се страхуваха, че странниците ще ги счупят, и след около час пътниците стигнаха до другия край на страната и стигнаха до нова стена от порцелан.

Тя не беше толкова висока в началото, обаче заставайки на гърба на Лъва, те успяха да стигнат до върха. А после Лъвът се засили и скочи на стената; но точно когато скочи, той преобърна една порцеланова църква с опашката си и я счупи на парчета.

- Това беше много жалко - каза Дороти, - но наистина мисля, че сме късметлии, че не причинихме повече щети от счупването на крака на крава и църква на тези малки хора. Всички са толкова крехки!

- Определено са такива - каза Плашилото, - и съм благодарен, че съм направен от слама и не мога да бъда лесно повреден. Има по-лоши неща в света от това да си Плашило.